

סוד האות ה"א

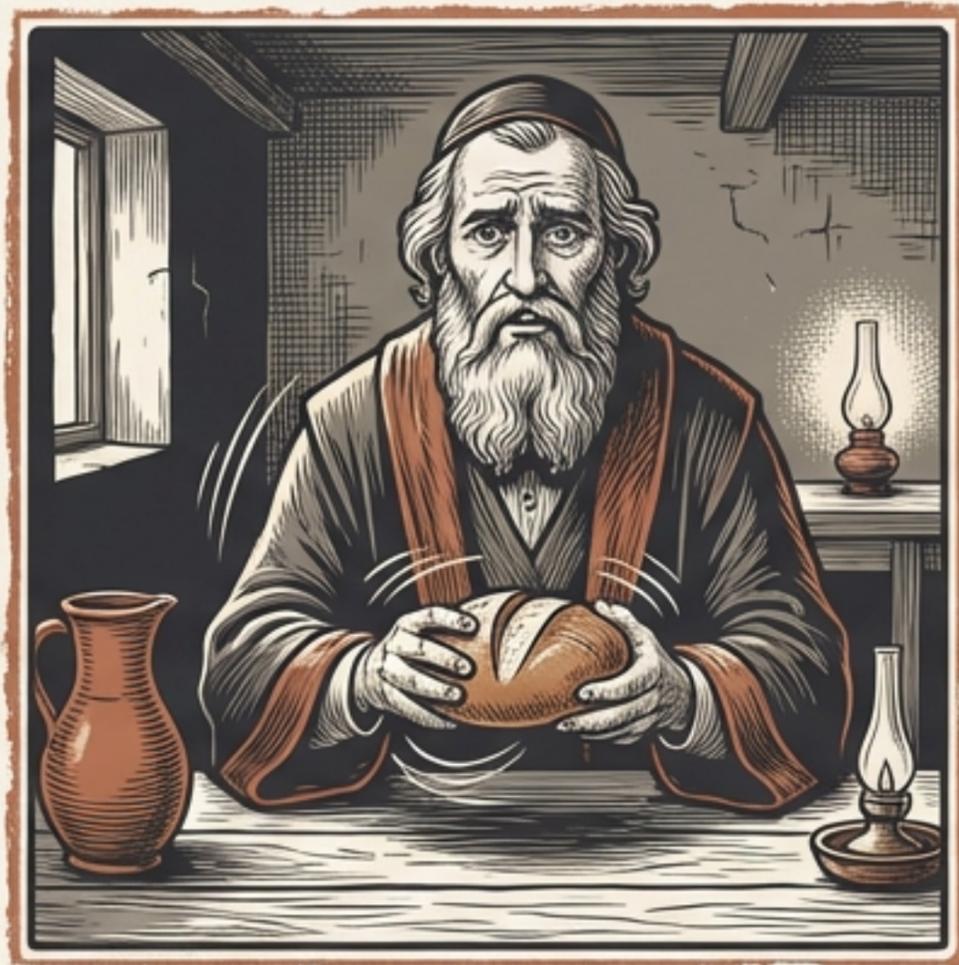
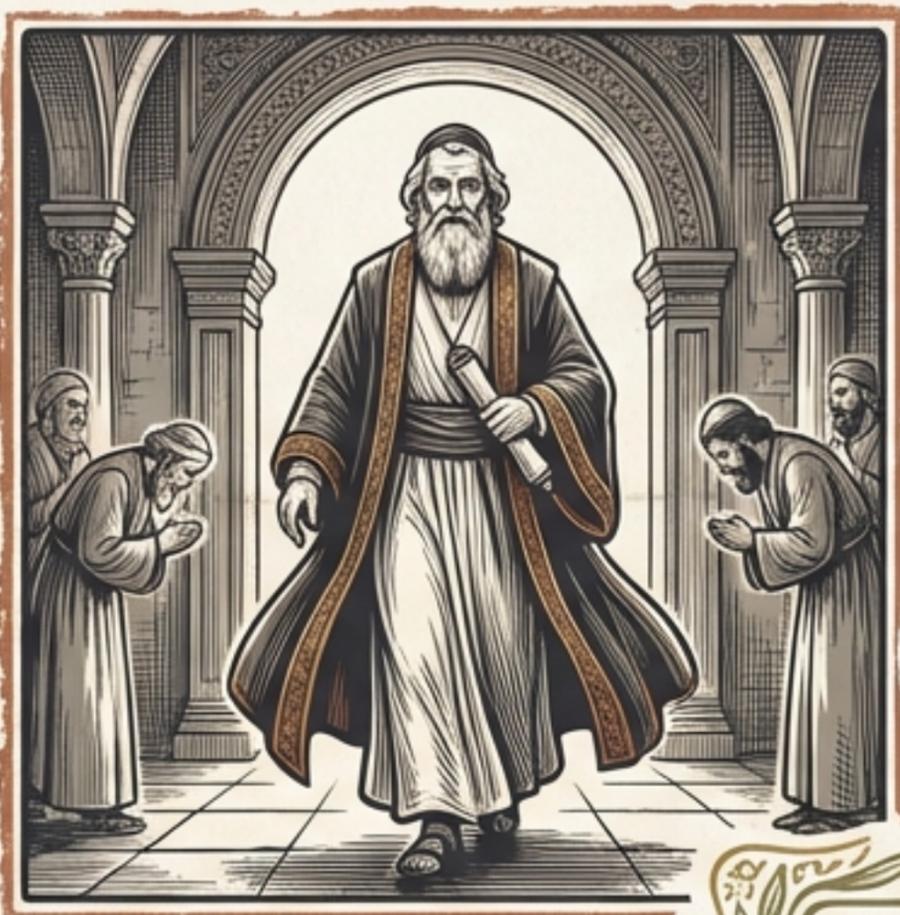
ממחלוקת בברכת הלחם ועד
לשירת העשבים של ט"ו בשבט

מסע בעקבות **הגמרא**, **הקבלה** והחסידות

מעשה ברבי זירא

(מסכת ברכות לח ע"א)

חכמים העידו באוזניו של רבי זירא על חכם אחד שהוא 'אדם גדול'. כשבא אותו חכם לבקר, הגישו לו לחם.

התגובה: רבי זירא התאכזב. הוא שאל: מה החידוש בכך? הרי כך כולם יוצאים ידי חובה. הוא ציפה לגדולות,

החכם בירך: 'מוציא לחם מן הארץ' (ללא האות ה' הידיעה).

בנאליות הלכתית.

ההבדל הדק: מוציא מול המוציא

מוציא

לשון עבר: אֵל מוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם

ה-מוציא

לשון עתיד והווה: הַמוֹצִיא אֶתְכֶם
מִתַּחַת סִיבְלוֹת מִצְרַיִם

הגמרא קובעת: מבחינה הלכתית יבשה, החכם צדק. אפשר לומר 'מוציא'.
אבל רבי זירא חיפש את המשמעות שמעבר להלכה היבשה.

גישת ה'מוציא': העולם כתוצר מוגמר

- כשאומרים 'מוציא' (לשון עבר), מתייחסים ללחם הספציפי הזה.
- הלחם כבר יצא מן הארץ.
- התהליך הבוטני הסתיים.
- זוהי הודיה על אירוע שהתרחש בעבר והסתיים.

המסקנה: ראייה טכנית וצרה. הלחם הוא אובייקט, והבורא הוא מי שיצר אותו בעבר.

גישת 'ה-מוציא': ההוויה בתהליך מתמיד

ה' הידיעה משנה את התמונה. העבר, ההווה והעתיד משמשים בערבוביה.

ה-מוציא מתייחס לאלוהים כמי שמוציא את העולם מן הארץ ברגע זה ממש.

- לא רק תהליך היסטורי, אלא בסיס קוסמולוגי.
- הלחם הוא מיקרו-קוסמוס של הבריאה כולה השואפת לעלות מעלה.
- רבי זירא ציפה שה'אדם הגדול' יראה את הפלא שבשיגרה.

מיציאת מצרים ליציאת הלחם

- הגמרא משווה בין הגאולה הלאומית ('המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים') לגאולת הלחם.

- **רעיון עמוק מוכמן כאן: תנועת הגאולה מוטבעת בטבע כולו.** כמו שעם ישראל יצא ממצרים, כך הלחם נאבק לצאת מן האדמה. כל כזית לחם הוא ביטוי קטן של יציאה לחירות.

תורת הסוד: הבריאה מתרחשת עכשיו

החסידות (הבעל שם טוב):

- תפיסה פנאטאיסטית (הכל אלוהות).
- העולם לא נברא וזהו, אלא נברא מחדש בכל רגע.

הקבלה (האר"י):

- העולם לכוד ב'קליפות'. תפקיד האדם הוא לחלץ את הניצוצות הניצוצות ולהעלותם חזרה למקורם.

"לְעוֹלָם ה' דְּבַרְךָ נִצָּב בְּשָׁמַיִם"
(תהילים קיט)

דבר ה' עומד ומחייה את הבריאה תמידית.

ט"ו בשבט: חג ה'המוציא'

- חג זה, שקיבל את עיצובו הסופי בצפת של המאה ה-16, הוא החגיגה של תודעת 'המוציא'.

- זהו הרגע בשנה שבו אנו מקשיבים לקול הפנימי של הטבע. העצים, העצים, הפירות והצמחים אינם דוממים. הם ביטוי חי וחושני לתקוות הבריאה כולה לצמוח ולעלות מעלה.

שירת העשבים

רבי נחמן מברסלב מלמד אותנו להטות
אוזן לניגון של הטבע.

- לכל עשב ועשב יש שירה משלו.
- הניגון של הרועה (המנהיג, האדם המתפלל) אינו מגיע מהאוויר, אלא נבנה מהשירה העולה מן העשבים.

- הטבע משתוקק, והאדם נותן להשתוקקות הזו קול ומילים.

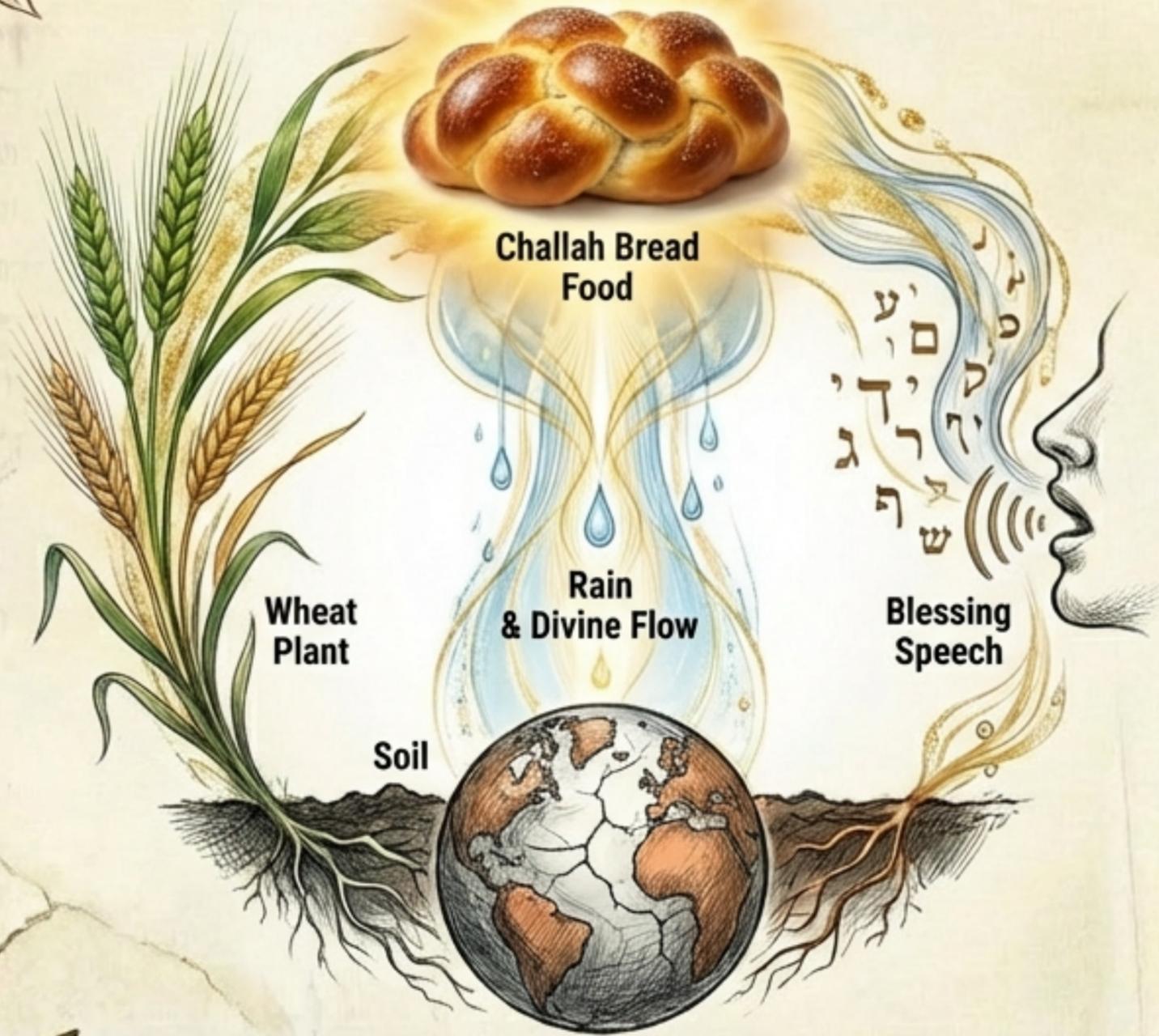
דַּע לְךָ
 שֶׁכָּנֵל רוּעָה וְרוּעָה
 יֵשׁ לוֹ נִגּוֹן מִיּוֹחַד מְשֻׁלוֹ...

דַּע לְךָ
 שֶׁכָּל עֵשֶׁב וְעֵשֶׁב
 יֵשׁ לוֹ שִׁירָה מִיַּיְחָדוֹת מְשֻׁלוֹ...

וּמִשִּׁירַת הָעֵשְׂבִים
 נַעֲשֶׂה נִגּוֹן
 שֶׁל רוּעָה.

השירה ממלאת את הלב בגעגועים לארץ ישראל ולמקור העליון.

הברכה כמעשה קוסמי

כשאנו מברכים, אנו מחברים את
הבוץ אל הקדושה. אנו מצטרפים
לשירת העשבים.

- בט"ו בשבט הזה, ובכל ארוחה,
אל תסתפקו ב'מוציא' טכני.
כוונו אל ה'המוציא'.
- ראו את הפלא המתמשך, את
ההתחדשות, ואת הניגון העולה מן
הארץ.

Sacred Organic Editorial

בָּרוּךְ אַתָּה ה'...
ה-מוציא לחם מן הארץ

ט"ו בשבט שמח – חג של צמיחה והתחדשות!